

„Rimeligvis forundrer det Dem saa at se mig her?“

„Det gør det, ja!“

„Det forstaar jeg godt. Men jeg var bleven vildledt af nogle Bladnotitser om Dem. Derfor vilde jeg nægte Dem Ordet. Jeg indser nu min Fejltagelse, og jeg har følt Trang til at tilstaa for Dem, at jeg gjorde Dem Uret. Vil De unde mig en Samtale, Pastor Vestrup?“

Det var første Gang siden sin Forjagelse fra Favsing Præstegaard, at Mads Vestrup var alene med en af sine forhenværende Embedsbrødre, og han havde Møje med at tæmme sit Sind. Trods Johannes Gaardbos aabenhjertige Tilstaaelse vedblev hans Holdning at være mut afvisende.

„Hvad ønsker De mere at sige mig?“ spurgte han, da de var kommen tilsæde.

Johannes Gaardbo gav sig til at tale om Guds Menighed, der var vaagnet af sin lange Dvale og gik en stor og herlig Paasketid imøde. Det galdt nu blot om at staa Skulder ved Skulder. Overalt i Landet lød Signalet til Samling. Navnlig gennem Ungdommen gik det samme Begejstringens Raab som i Korstogstiden: „Gud vil det!“

„Jeg deler ikke Deres lyse Syn paa Tilstandene indenfor Kirken,“ sagde Mads Vestrup, der over Brillekanten stjaalent havde iagttaget den unge Præst. „Men jeg ønsker ikke at gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal her. Det har jeg tilstrækkelig tydeligt udtalt mig om andre Steder.“

„Da var det netop for at tale med Dem om den Sag, at jeg søgte Dem, Pastor Vestrup! Jeg veed naturligvis godt, at vi tænker og dømmes forskelligt om mange Ting; men det er dog den samme Gud, vi begge to tjener; og — hvad der maa være Hovedsagen nu — vi kæmper mod den samme ryggesløse Fjende. Jeg haaber, De tilgiver mig, at jeg taler saa frit; men jeg maa have Lov at sige Dem, at vi er mange, som af Hjertet beklager, at De af Forholdene er bleven ført ud i en saa skæv Stilling til vort hele Kirkeliv. Hvem der her har den største Skyld, skal jeg ikke udtale mig om; men jeg veed, at formaaende Mænd indenfor Kirken nærer et alvorligt Ønske om at faa bragt en Forstaaelse